BAANTJER

De Cock en de ongehoorde moord

Een nieuwe De Cock door

Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

De Cock en de ongehoorde moord

door Peter Römer

De Fontein

1

Rechercheur Jurre de Cock schoof ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel. Met de schone zakdoek die zijn vrouw die ochtend in zijn broekzak had gestopt, bette hij het zweet van zijn voorhoofd. De man tegenover hem boog zich naar voren, waardoor hij intuïtief iets naar achteren week.

'Wat trof u er precies aan?'

'Een eh…'

'Kunt u wat meer naar voren komen, iets meer naar mij toe.'

'Natuurlijk,' sprak De Cock. Hij schoof zijn stoel iets dichter bij de tafel en schraapte zijn keel. 'Het lichaam van een dode vrouw. Ze lag op bed, halfnaakt, de ogen nog geopend. Maar overduidelijk niet meer op deze wereld. Ze bleek te zijn gewurgd.' Hij schraapte weer zijn keel en kuchte; hij had last van een kriebel in zijn keel.

'Wilt u misschien iets drinken?'

'Graag.'

'Prima. Dan stoppen we de opname.'

De Cock zakte opgelucht achterover in zijn stoel. De kleine ruimte waarin hij zich bevond benauwde hem, en hij voelde het zweet langs zijn slaap naar beneden druppelen. De microfoon die op het tafeltje voor hem stond wees naar hem, als een dreigende zwarte vinger die niets dan de waarheid van hem eiste.

De jonge vrouw die hem die ochtend de studio had bin-

nengelaten en die zich had voorgesteld als Marieke Jongejan, bracht hem een glas water. Julius de Vree, de man die tegenover hem aan het tafeltje zat, keek hem geamuseerd aan. 'Het is een kwestie van wennen, meneer De Cock.'

De Cock nam een slok van het water. 'Je bent toch bang dat je je verspreekt met zo'n ding voor je neus.' Hij wees op de microfoon.

De man spreidde zijn handen. 'Dan knippen we dat eruit. Het gaat erom dat uw verhaal zo goed mogelijk op band komt.'

De Cock knikte, maar dacht er het zijne van. Hij had er nu al spijt van dat hij erin had toegestemd om mee te werken aan een podcast over een moordzaak die hij vijfentwintig jaar geleden niet had kunnen oplossen. Anna Beekland, die in het milieu Drentse Annie werd genoemd, een prostituee met een drugsverslaving, was vermoord aangetroffen in haar peeskamer op de Wallen. De Bloedsteeg om precies te zijn. Op een drukke zaterdagavond in mei. Het was onbegonnen werk geweest om in die zaak enige lijn te ontdekken, maar toch had hij er zijn uiterste best op gedaan. Het was hem echter niet gelukt en hij had de zaak moeten begraven op het kerkhof van de onopgeloste moorden. Eerlijk gezegd had hij sindsdien ook nooit meer aan Drentse Annie gedacht. Zij was het zoveelste slachtoffer geweest van een leven dat werd gedomineerd door tegenslag, drugsmisbruik en slechte mannen. Heel even was ze een berichtje in de krant geweest, maar na een paar weken had niemand meer gevraagd hoe het toch met de zaak van Drentse Annie ging. Opgelost in de nevelen van de tijd. Tot Julius de Vree hem belde met de vraag of ze elkaar konden spreken. Op zijn vraag waar dat gesprek over zou moeten gaan had de man geantwoord: 'Drentse Annie.'

Bij hun eerste ontmoeting had Julius zich voorgesteld als programmamaker. 'Vooral voor radio, daar ligt toch mijn hart.'

Hij had een ontwapenende glimlach en een opmerkelijk jongensachtig gezicht. Zijn donkerblonde haar was kortgeknipt en hij ging zomers gekleed in een lichte linnen broek en een poloshirt. Hij bestelde een 'flat white' en De Cock wilde graag een gewone koffie, wat hem op een minzaam knikje van het bedienend personeel kwam te staan.

'Je wilde het hebben over Drentse Annie,' opende De Cock het gesprek.

Julius vouwde zijn handen onder zijn kin en dacht even na. 'Ik maak tegenwoordig voornamelijk podcasts.'

'Podcasts?'

'Documentaires zeg maar, die op de radio worden uitgezonden maar waarop je je ook kunt abonneren, begrijpt u?'

'Nee.' Hij had natuurlijk wel gehoord van podcasts, maar hoe dat precies werkte wist hij niet. Hij hield in zijn leven nauwelijks tijd over om de krant te lezen, laat staan dat hij zich op de hoogte kon houden van de snel voortschrijdende hedendaagse technologie.

'Je kunt ze ook digitaal beluisteren, via een app in je telefoon bijvoorbeeld.'

De Cock hief een hand. 'Ik geloof je. Ik zal me hier nog weleens over laten voorlichten, maar wat heeft dat met Drentse Annie te maken?'

'Die moord is nooit opgelost.'

'Dat is mij bekend.' Hij zei het met een zekere tegenzin. De Cock werd niet graag herinnerd aan zijn eigen falen. Want hoewel hij heel goed wist dat sommige moorden nu eenmaal niet opgelost konden worden, doodeenvoudig omdat er geen getuigen waren of er ondanks zorgvuldig rechercheren geen motief of verdachte kon worden opgevoerd, voelde elke onopgeloste zaak als een persoonlijk falen.

'En ik wil nu graag opnieuw deze zaak onderzoeken. Als cold case, zeg maar.'

‘Wil je de zaak alsnog oplossen?’ Er klonk verwondering in zijn stem.

‘Nou… daar ligt niet direct de focus, het belangrijkste is dat we deze zaak opnieuw onder de aandacht brengen en stap voor stap nagaan wie het slachtoffer nu eigenlijk was en wat tot haar onfortuinlijke dood heeft geleid.’

‘Maar als je de zaak niet wilt oplossen, wat is daar het nut dan van?’

Julius haalde zijn schouders op. ‘Het interesseert me. En mij niet alleen, er zijn heel veel luisteraars geïnteresseerd in dit soort zaken. Mensen houden van true crime.’

Het ging hier dus niet zozeer om het oplossen van een cold case. ‘Als amusement, bedoel je?’

‘Nee nee,’ corrigeerde de programmamaker haastig. ‘Niet alleen als amusement. Er zijn wel degelijk podcasts die hebben geleid tot een nieuwe blik op de zaak. Die de politie uiteindelijk geholpen hebben.’ Hij deed zijn best De Cock zo overtuigend mogelijk aan te kijken.

‘En wat wil je van mij?’ vroeg de grijze rechercheur aarzelend.

De koffie werd gebracht. ‘Een flat white en een americano.’ Het meisje schonk hem een kleine glimlach.

‘Ik heb natuurlijk mijn research gedaan,’ hernam Julius voortvarend, ‘ik ben in de zaak gedoken als het ware en al heel snel kwam ik uw naam tegen. Rechercheur Jurre de Cock.’

‘Ik heb die zaak toen onderzocht.’

‘En ik vroeg me af of u uw bevindingen uit die tijd met ons zou willen delen.’

Hij had niet meteen ja of nee gezegd. Hij wilde erover nadenken. Een moordonderzoek was een breekbare aangelegenheid, waar niet alleen het slachtoffer een rol in speelde maar ook nabestaanden, getuigen, en uiteindelijk ook de verdach-

ten. Hoewel er in de zaak van Drentse Annie, een dossier dat al vijfentwintig jaar geleden was gesloten, van getuigen en zelfs van nabestaanden geen sprake was geweest. Laat staan van een verdachte.

Lotty reageerde enthousiast. 'Een podcast! Fantastisch toch.'

'Luister jij dan weleens naar zo'n uitzending?'

'Natuurlijk, dat doet iedereen.'

'Behalve De Cock,' mengde Vledder zich in het gesprek.

Die draaide zich verontwaardigd om. 'Luister jij dan wel naar die podcasts?'

'Zeker wel, tijdens het hardlopen. Dan vliegt zo'n uurtje voorbij.'

'Waar luister je dan naar?'

Vledder schokte met zijn schouders. 'Geschiedenis, cold cases.'

'Cold cases? Voor je lol…?' Hij kon het nauwelijks geloven.

'Je steekt er best wat van op, hoor,' viel Lotty Vledder bij.

'Het is ter lering en vermaak,' grinnikte hij.

De Cock liet zich achter zijn bureau zakken. 'Ik voel me af en toe een mastodont uit een ander tijdperk,' verzuchtte hij ontmoedigd.

'Maar wel een hele knappe mastodont,' probeerde Lotty hem op te fleuren.

Vledder liep naar het bureau van zijn chef en ging op het puntje van het bureaublad zitten. 'Waarom ging het mis bij die Drentse Annie?'

De Cock keek Vledder aan en trok een rimpel in zijn voorhoofd. 'Ik heb daar diep over moeten nadenken. Bij sommige onopgeloste zaken, ook die van jaren geleden, kan ik bij wijze van spreken het hele dossier opdreunen, maar bij Annie… Ik kende haar ook niet, zoals ik de andere vrouwen leerde kennen tijdens mijn dagelijkse rondgang door de buurt. Een meisje uit het oosten van het land, met familie die niets met

haar te maken wilde hebben, zelfs niet na haar gruwelijke dood. Het gebeurde op een drukke zaterdagavond in de Bloedsteeg. Geen getuigen, geen aanknopingspunten. Er kwamen al snel andere zaken die om onze aandacht vroegen. Uiteindelijk werd het dossier gesloten.'

'Wel een treurig einde,' vond Lotty.

'Van een treurig leven.' Vledder maakte zich los van het bureau van De Cock. 'Ik vind dat je het moet doen,' vervolgde hij resoluut.

'Wat?'

'Die podcast. Nog een keer door zo'n zaak heen gaan, met de ogen van nu, zonder de hectiek van die dagen. Je weet nooit wat het oplevert.'

De Cock twijfelde, maar Lotty trok hem over de streep. 'Je wil haar toch niet een tweede keer in de steek laten?'

En dus zat hij aan een tafeltje in een benauwde studio die gehuisvest was in een gebouw op het terrein van de voormalige Westergasfabriek. Hij had het glaasje water dat Marieke hem had aangereikt leeggedronken en was met frisse tegenzin begonnen aan de rest van zijn verhaal. Een verhaal dat in het begin niet veel meer inhield dan dat hij de meute had laten komen.

'Sorry, dat zijn dus de mensen van de technische recherche en zo. De collega's van de forensische dienst.'

Julius had hem bemoedigend toegeknikt. Altijd leuk, een stukje jargon!

Vervolgens had hij verteld over zijn vruchteloze zoektocht, de gesprekken met mensen uit de omgeving van Annie, die helemaal niets hadden opgeleverd. De ondervraging van haar pooier had hij buiten beschouwing gelaten. Hij kon zich de naam van de man niet meer herinneren, maar wel dat hij een tijdje verdachte was geweest. Ze hadden ruzie gehad, om geld

waarschijnlijk, precies wist hij het niet meer, en de pooier had losse handjes gehad. Hij had uiteindelijk een soort motief kunnen fabriceren, maar vond getuigen noch bewijs. De man had twee dagen op het bureau vastgezeten en toen moesten ze hem laten gaan. Maar dat hoefde niet via zo'n podcast in de openbaarheid te komen.

'Uiteindelijk liep het onderzoek al snel dood. Ik ben bang dat ik niet heel veel meer te vertellen heb.' De Cock hief verontschuldigend zijn handen.

'Geeft niet,' antwoordde Julius luchtig, 'we bouwen het langzaam op.'

Marieke Jongejan kwam het studiootje binnenlopen en bleek zich niet alleen met het water maar ook met de inhoud te bemoeien. 'Laten we nog even teruggaan naar het begin, als u dat niet erg vindt. Het lichaam van Annie werd ontdekt, maar door wie en wanneer? Kunt u zich dat nog herinneren?' Ze keek hem lief glimlachend aan, alsof een positieve gelaatsuitdrukking bij hem de herinnering zou kunnen terugbrengen. Maar hij hoefde niet diep te graven om bij die herinnering te komen. Marieke verliet weer snel de ruimte.

'Het wereldje van toen was weliswaar hard, de prostitutie is altijd hard geweest, maar niet zo hard en onpersoonlijk als nu. De meiden van toen kenden elkaar en ze letten op elkaar, zeker als er een engerd werd gesignaleerd in de buurt. In het geval van Annie vond haar buurvrouw dat het gordijntje wel erg lang dicht bleef. De meeste klantjes bleven niet langer dan een kwartier, twintig minuten. Soms legde iemand er wat geld bij om langer te kunnen blijven, maar een paar uur?'

'Dus dat viel haar buurvrouw op.'

'Ja.'

'En die heeft niets gehoord of gezien?'

'Het was een zaterdagavond in mei. Topdrukte. Mannen lopen in en uit. Er is een opstootje. Er worden klappen uitge-

deeld. Zingende mannen laten een fles rondgaan. Chaos. En het geval wilde dat die buurvrouw een jong hoertje was dat eigenlijk net aan haar eh…' hij aarzelde even, 'nou ja, laat ik maar zeggen carrière was begonnen. Een jong meisje dat net uit Suriname was komen aanwaaien en zich in een voor haar onbekende stad staande moest zien te houden.'

De Cock dacht even aan Surinaamse Cor, een gedachte die een lach op zijn lippen bracht. Hij kende haar al lang, al sinds ze als jonge vrouw haar plek tussen de geroutineerde meiden had opgeëist. Jong was ze, ja, maar geen doetje. Cor liet niet over zich lopen. Toen niet en nog steeds niet.

'Ze klopte aan bij Annie, maar kreeg geen antwoord. Toen is ze naar binnen gegaan en zag ze haar op het bed liggen. Ze begreep onmiddellijk wat er gebeurd moest zijn en trok aan de bel.'

Julius gaf een teken aan Marieke, aan de andere kant van het glas, en stopte de opname. 'Zouden we haar kunnen spreken, denkt u?'

De Cock schudde afwerend zijn hoofd en had spijt dat hij haar had genoemd, maar Julius liet zich niet tegenhouden.

'Werkt ze nog steeds als hoe… als sekswerker?'

Hij glimlachte. 'Ze maakt tegenwoordig de kamers schoon waar de andere meiden hun werk verrichten. En ze schijnt er nog wel wat oude klantjes op na te houden.'

'Zou interessant zijn.' Julius keek hem enthousiast aan.

'Ik zal kijken wat ik kan doen. Vrouwen als Cor zijn niet erg happig op publiciteit.'

'Ik heb al veel andere mensen gesproken die bij het onderzoek betrokken waren.'

'O?'

'Kent u meester Schaap?'

Het was alsof iemand De Cock een por in zijn rug gaf. 'Schaap?'

‘Ja, hij werkte bij het Openbaar Ministerie.’

O, zeker, dat was hem bekend. Meester Schaap was in die tijd hoofdofficier bij het OM en bemoeide zich stevig met de zaken die aan hem waren toegewezen. Op geheel eigen wijze en niet altijd op een positieve manier. De Cock bewaarde weinig goede herinneringen aan meester Schaap. Hij had hem vaak hinderlijk op de hielen gezeten. De Cock vond dat Schaap altijd te veel zijn oren had laten hangen naar de heren die het in de maatschappij voor het zeggen hadden. De klasse waar hij zo graag bij wilde horen.

Meester Schaap.

‘Leeft hij nog?’

‘O, zeker.’

‘Heb je hem gesproken?’

‘Daar werken we aan,’ antwoordde Julius enthousiast. ‘Het wordt de kers op de taart, dat weet ik wel zeker.’

Op de weg terug van de studio naar huis kwam ineens de herinnering weer boven, helder alsof het onlangs was gebeurd in plaats van al die jaren geleden. De zaak van de vermoorde Drentse Annie was niet doodgebloed, het dossier was zonder overleg gesloten. Door meester Schaap.

2

‘Meester Schaap?’ Vledder keek alsof hij iets smerigs rook. De hoofdofficier van weleer had geen heel goede naam aan het bureau. Vledder herinnerde zich de zaken nog, net als De Cock, waarin Schaap zich vanuit zijn positie had gemengd en hun het werken onmogelijk had gemaakt.

‘Het onderzoek was nog in volle gang,’ herinnerde De Cock zich. ‘We maakten weinig vorderingen, dat is waar, maar ineens hoorden we van onze commissaris dat de officier de stekker uit het onderzoek had getrokken.’

‘Was dat al Buitendam?’ wilde Lotty weten.

‘Hemel, nee. Die was toen nog rechercheur en niet zo’n hele beste,’ grinnikte haar chef. ‘Iedereen hier haalde opgelucht adem toen hij koos voor een carrière achter een bureau.’

‘Enig idee waarom Schaap met het onderzoek stopte?’

De Cock schudde zijn hoofd. ‘Dat kon van alles zijn. Je wist nooit precies wat er in het hoofd van de man omging. En communicatie had in die dagen geen hoge prioriteit.’

‘Misschien kun je het terugvinden in het dossier,’ opperde Lotty.

‘Ik heb er al even naar gezocht,’ antwoordde Vledder. ‘Maar het papieren dossier bestaat niet meer en tijdens de digitalisering is er blijkbaar veel verloren gegaan, want ik heb niets terug kunnen vinden over de moord op Drentse Annie.’

De Cock maakte een relativerend gebaar. 'Het was geen grote zaak. Niet in die tijd. Als je nu over de Zeedijk wandelt kom je langs eethuisjes en winkels, is het er gezellig. Toen waren de meeste panden dichtgetimmerd, stonden ze op elke straathoek te hosselen, braken ze je auto open met een schaar en werden over een dood heroïnehoertje uit de provincie de schouders opgehaald.'

Hij leunde achterover in zijn stoel en legde met enige moeite zijn benen op zijn bureau. Hij sloot zijn ogen en de beelden van de verloederde Zeedijk met zijn losgeslagen bevolking kwamen hem als vanzelf voor de geest. Hij zag zichzelf weer lopen, als jong rechercheurtje, door de straten waar de huizen waren dichtgetimmerd met grote platen hout, maar waar desondanks mensen in rondscharrelden, als ratten in een riool. Hij herinnerde zich de dealers die voor zijn schoenen spogen en trachtten hem uit zijn tent te lokken. Hij zag de verloedering en de wanhoop in de ogen van jonge vrouwen, meisjes nog bijna, die bedelden om wat aandacht of om een gulden, die zich prostitueerden om aan hun dagelijkse portie drugs te komen. Het was een donkere tijd en hij had zich toen niet kunnen voorstellen dat het leven op de Wallen ooit beter zou worden. Hoewel…

'Er worden ook nu nog mensen vermoord,' prevelde hij.

'Wat zei je?'

De Cock opende zijn ogen en keek in de verbaasde gezichten van Lotty en Vledder. 'O.' Hij kuchte en haalde zijn benen van het bureau. 'Ik moet even zijn weggedommeld.'

'Droom je nu ook al van vermoorde mensen?'

Hij stond op. 'Dat is het lot van de politieman. Als je er genoeg hebt gezien, zoeken ze je 's nachts op.'

Lotty trok haar neus op. 'Lekker vooruitzicht.'

De Cock sjokte naar de kapstok en plukte er zijn hoedje af.

'Waar ga je heen?'

‘Ik heb mijn vriend Lowie om een boodschap gestuurd en ik ga maar eens kijken of het hem is gelukt. Als je me nodig hebt, weet je me te vinden.’

Het was geen lange wandeling naar de Barndesteeg, waar Smalle Lowietje zijn etablissement uitbaatte, maar De Cock genoot van het ommetje. Hij slenterde met zijn handen in zijn zakken door zijn geliefde buurt en koesterde zich in de warme zon. Er hing een vrolijke, optimistische sfeer in de straten, heel anders dan de grauwe beelden die hij zich herinnerde vanuit zijn korte droom.

De twee stoelen aan het tafeltje op de stoep voor de grote spiegelruit van het café waren bezet en ook binnen was het druk, zeker voor een maandagochtend. De smalle kastelein was achter de tapkast druk met de bestellingen, maar had De Cock meteen in het oog toen hij binnenkwam. Hij knikte naar een tafeltje in de hoek, naast de deur die naar de toiletten leidde. De Cock gaf hem een knipoog en slalomde door de zaak naar het tafeltje dat Lowie hem had gewezen.

‘Cocky, *mi gudu*!’ Surinaamse Cor keek verheugd naar hem op. Haar witte tanden glinsterden tussen de felrood gestifte lippen en in haar ogen speelde, als vanouds, een ondeugende blik. ‘Ik heb maar vast een colaatje genomen.’ Ze hief haar glas, waar ongetwijfeld meer in zat dan cola alleen, en keek hem verwachtingsvol aan.

‘Jij verandert ook nooit een steek, Cor.’

Ze gromde laag. ‘Dat zeg je om me te vleien.’

‘Ik zeg het omdat ik het meen.’ En hij meende het ook. Hij had bewondering voor deze vrouw, die geen gemakkelijk leven achter de rug had. Ze was al vroeg in de prostitutie terechtgekomen om haar kinderen te kunnen onderhouden en had zich altijd onafhankelijk en gewetensvol van haar taak gekweten. Dat had haar het respect van de buurt opgeleverd.

De laatste jaren begeleidde ze af en toe jonge vrouwen op het glibberige pad van de betaalde liefde en maakte ze in de ochtend de peeskamers schoon.

'Waar moest je mij voor spreken, schatje?'

De Cock vertelde haar waar hij mee bezig was en waar hij haar medewerking voor nodig had.

Cor gierde het uit van het lachen. 'De radio! Cocky, je wordt nog eens beroemd.'

Lowie kwam aan hun tafeltje met een glas cognac en nog een cola. Cor ledigde haar glas en nam het nieuwe glas dankbaar in ontvangst.

'Die zijn van mij, Lowie,' zei De Cock.

'Ik had niet anders verwacht,' antwoordde de kroegbaas, die snel weer naar zijn tapkast schuifelde, waar een jonge man in korte broek en hawaïhemd ongeduldig met zijn hand stond te wapperen. 'Jaja, ik kom d'r an, uitslover,' mompelde hij bij het weggaan.

Cor nam een slok van haar nieuwe colaatje. 'Maar je begrijpt, Cocky, dat ik niet op de radio wil. Ik hoef niet beroemd te zijn, want ik ken jou toch!' Ze lachte hem toe.

'Dat hoeft ook niet, Cor. Dat zal die man van de radio vast wel begrijpen. Maar weet jij nog precies wat er die avond is gebeurd? Die avond dat je Drentse Annie vond?'

Haar gezicht betrok. 'Ik werkte nog niet zo lang in de business, ik huurde een raam in de Bloedsteeg. Ik was jong, Cocky, maar ik had een kind en de vader hing allang weer bij iemand anders rond.' Rond haar mond verscheen een bittere trek. 'Het was zwaar, maar ik verdiende goed, de heertjes wisten me te vinden.' Ze nam een slok van haar cola. 'Naast me huurde Annie regelmatig een raam. Ze was al wat ouder, maar had een slechte naam. Ze probeerde de mannen geld af te troggelen, weet je. En ze stal ook spullen van ze. Er was altijd wel gedoe daar.' Ze schudde afkeurend haar hoofd, waardoor haar

krullen door de lucht dansten. 'Ze gebruikte drugs, zoals veel meiden in die tijd.'

'Jij niet?'

'Ik had mijn kind, Cocky. Ik moest voor hem zorgen en dat gaat niet als je de hele dag bezig bent om te scoren, weet je.'

'Wat gebeurde er die dag, toen je haar ontdekte?'

'Niets. Er gebeurde helemaal niets. Het was druk, het zal wel een vrijdag of een zaterdag zijn geweest. Je houdt elkaar in de gaten. Lopen er griezels? Waar gaan ze naar binnen? Je houdt contact. Annie huurde het raam naast mij. Het gordijn was dicht. En het bleef dicht.'

'Iemand die wat langer bleef?'

'Niet bij Annie!' De verontwaardiging spatte uit haar ogen. 'Vooraf betalen en zo snel mogelijk optiefen.'

'Heb je mannen bij haar naar binnen zien gaan?'

'Wat ik zei, het was druk. Ik hield niet bij wat er naast me gebeurde.'

'Had je misschien iets gehoord? Door de muur?'

Ze schudde weer haar hoofd en glimlachte ondeugend. 'Ik draaide altijd muziek. Bossanova, daar werden ze heet van…'

De Cock trok zijn wenkbrauwen op.

'Des te heter ze waren, Cocky, des te sneller was het gebeurd,' verklaarde ze eenvoudig, terwijl ze nog een slok nam.

'Het gordijntje van Annie bleef dus dicht,' hernam De Cock, die niet zat te wachten op al te intieme informatie.

'Ik klopte op haar deur, maar ik hield wel afstand, want misschien was die pooier van haar wel binnen.'

'Wie was dat ook alweer?'

Cor keek De Cock met een donkere blik aan en net toen hij zich afvroeg of hij iets verkeerds had gezegd, klaarde haar gezicht op. 'Tonnie! Zo heette die smeerlap.'

Anton Wagenmaker. De naam schoot hem ineens weer te binnen.

‘Een slechte man, Cocky. Zij moest haar geld afstaan, steeds meer en meer, anders kreeg ze haar drugs niet. Hij heeft haar geslagen, ik heb het zelf gezien, en als je er wat van zei, dan kon je zelf ook klappen krijgen.’

Hij had Wagenmaker ondervraagd en zelfs een paar dagen vastgezet, maar hij had een alibi, al kon hij zich niet meer herinneren waar dat uit bestond.

‘Ik klopte nog eens op het raam, maar er kwam geen reactie. Toen heb ik de deur geopend.’

‘Die was niet afgesloten?’

‘Nee. Dat deden we nooit. Het was de enige vluchtweg als er iets gebeurde, weet je. Dus ik liep naar binnen en toen… Ik zag haar liggen op dat bed.’ Haar ogen staarden naar de tafel. ‘Half ontkleed lag ze achterover op dat bed.’

De Cock zag het beeld voor zich, zo had hij haar ook aangetroffen.

‘Ik schrok.’ Ze sloeg snel een kruis. ‘Ik wilde gillen, maar er kwam geen geluid. Ik herinner me nog heel goed dat ik dacht, weer een, weer een van ons.’ Ze keek naar hem op, haar grote bruine ogen waren volgelopen. ‘Annie was niet de eerste en ook niet de laatste van ons die met geweld om het leven was gebracht. Het was een slechte tijd.’ Ze dronk haar glas leeg en keek om zich heen of ze Lowietje in het vizier kreeg.

‘We drinken er nog een, Cocky. Van mij.’

‘Beter van niet.’

Hij hield bewust de boot af, maar daar nam Cor geen genoegen mee.

‘Beter van wel,’ besliste ze kordaat.

Hij had nog een glas met haar gedronken en ze hadden nog wat grappige herinneringen opgehaald, maar die hadden de gedachten aan de donkere tijd en de levens die verloren waren gegaan niet kunnen verdrijven.

‘Ben je nu klaar met die podcast?’

De Cock had zijn sombere bui meegenomen naar de grote recherchekamer en had na binnenkomst en een korte groet niets meer gezegd. Hij was achter zijn bureau gaan zitten en had zijn ogen gesloten. Lotty en Vledder hadden een blik gewisseld en besloten hun chef verder niet te storen, maar Appie Keizer probeerde de stemming te doorbreken.

‘De Cock?’

‘Wat?’

‘Ben je nu klaar met die podcast?’

Hij drukte zich overeind in zijn stoel. ‘Ik heb mijn kant van het verhaal verteld en als hij meer wilde weten, dan zou hij contact opnemen. Maar persoonlijk vind ik het wel genoeg.’

Hij stond op, zette zijn handen in zijn heupen en rechtte zijn rug. Hij draaide zich naar het raam achter zijn bureau en bekeek de bedrijvigheid in de Heintje Hoeksteeg beneden hem. ‘Ik heb een zaak teruggekregen die ik lang en breed begraven had maar die nu weer pontificaal voor mij op het bureau ligt en mij verwijtend aankijkt.’

‘De zaak van Drentse Annie?’

‘Die hoef je toch niet op te lossen.’

‘Nee, Lotty, die kan ik niet meer oplossen. En dat vind ik bepaald geen fijn gevoel.’

Het gevoel van onmacht bleef nog een paar dagen hangen, maar toen een volgend bericht van Julius uitbleef en De Cock zich weer aan de dagelijkse gang van zaken kon wijden, zakte de zaak van Drentse Annie langzaam maar zeker naar de achtergrond.

Tot dat telefoontje.

‘De Cock.’

‘Meneer De Cock, u spreekt met Marieke Jongejan.’ De stem klonk nerveus en gehaast, maar hij kon de naam van de

vrouw niet meteen thuisbrengen. ‘We hebben elkaar ontmoet bij Stories & More.’

‘Ja, natuurlijk, Marieke.’ Hij herinnerde zich de vrouw die hem in de podcaststudio had ontvangen. ‘Waarmee kan ik je helpen?’

‘Ik kom net de studio binnen en daar zag ik Julius.’

‘Ja?’

Even bleef het stil, toen brak haar stem. ‘Hij is dood.’

Eerste druk januari 2023

Copyright © 2022 Peter Römer
Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagbeeld © Bart Hendrix
Foto Peter Römer © Jurriaan Hoefsmit
Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam
ISBN 978 90 261 5898 8
ISBN e-book 978 90 261 5899 5
ISBN luisterboek 978 90 261 5900 8
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.